

Arrest

nr. 282 704 van 5 januari 2023
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 3 januari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 28 december 2022 houdende de weigering van toegang aan de grens met terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2023 om 11u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 december 2022 komt de verzoeker vanuit Chisinau, Moldavië, aan op de luchthaven van Zaventem. Op diezelfde dag wordt jegens hem een beslissing tot weigering van toegang aan de grens met terugdrijving (bijlage 11) genomen.

Deze beslissing is gegrond op de volgende motieven:

“TERUGDRIJVING

Op 18.12.2022 om 14:51 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussels National, werd door ondergetekende, D.K.A (...)

de heer:

naam D. (...) voornaam D (...)

geboren op X te Moldova geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Moldavië (Rep) wonende te (...)

houder van het document Paspoort nummer xxxxxxxxxxxx afgegeven te (..) op 14.12.2022

afkomstig uit Chisinau met 5F835, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

(...)

X (H) staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)

In het SIS, reden van de beslissing: seining Art. 24 door Duitsland nr.: DEP1626200523040000

(...)”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft deze beslissing, bij arrest nr. 282 540 van 27 december 2022, bij uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst in haar tenuitvoerlegging. Dit arrest werd bij voorraad uitvoerbaar verklaard.

Op 28 december 2022 treft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing houdende de weigering van toegang aan de grens met bevel tot terudrijving.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 29 december 2022 en is als volgt gemotiveerd:

“TERUGDRIJVING

Op 29/12/2022 om 15:00 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussels Nationaal, werd door ondergetekende, 1^e hoofdinspecteur N. M. (...)

de heer:

naam D. (...) voornaam D (...)

geboren op 15.08.1979 te Moldova geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Moldavië (Rep) wonende te (...)

houder van het document Paspoort nummer xxxxxxxxxxxx afgegeven te (..) op 14.12.2022

afkomstig uit Chisinau met 5F835, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

(...)

X (H) staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)

In het SIS, reden van de beslissing: Betrokkene staat geseind door Duitsland onder het nummer DEP1626200523040000. Volgens de kopie van de SIS-seining in ons dossier is de vervaldatum van de seining de volgende : 19.08.2025.”

(...)”

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt de verzoeker dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Veemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de beslissing is gesteld (cf. RvS 17 april 2002, nr. 105.632). Bijgevolg is de proceduretaal te dezen het Nederlands.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde, aan de grens gelegen plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de terugdrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

De verzoeker brengt een enig middel naar voor, waarin hij het volgende aanvoert:

“MOYEN UNIQUE

Pris de la violation de l'art. 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et des articles 2, 3 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, les articles 14, 32 et 34 du règlement 810/2009 UE, les articles 3 et 6 de la directive 2008/115, les

articles 24 et 25 du règlement (CE) no 1987/2006 du Parlement européen et du Conseil du 20.12.2006 sur l'établissement, le fonctionnement et l'utilisation du système d'information Schengen de deuxième génération (SIS II) les article 23, 25 96, paragraphe 2, de la convention d'application de l'accord de Schengen, du 14 juin 1985, entre les gouvernements des États de l'Union économique Benelux, de la République fédérale d'Allemagne et de la République française relatif à la suppression graduelle des contrôles aux frontières communes, signée à Schengen le 19 juin 1990 et entrée en vigueur le 26 mars

1995 (JO 2000, L 239, p. 19, ci après la « CAAS »). les articles 3 , 6, 8,13 de la Convention de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales, de l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, des principes généraux de bonne administration et plus particulièrement du principe de minutie, de proportionnalité, de prudence et de précaution, de l'obligation de procéder avec soin à la préparation d'une décision administrative en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause, de l'erreur manifeste d'appréciation .

Premier grief : la décision entreprise est prise à l'occasion d'une procédure illégale

En effet, le 27.12.2022 votre conseil a suspendu la décision de refoulement de l'office des étrangers et a estimé que le présent arrêt est exécutoire par provision ;

la conséquence de cet arrêt exécutoire est notamment que le requérant ne peut plus être maintenu dans le centre fermé ;

alors que le requérant aurait dû quitter le centre fermé dès le 27 décembre c'est à dire dès que l'arrêt a été faxé à l'office des étrangers, l'office des étrangers à décider au contraire de maintenir le requérant sans titre ni droit ;

en effet la détention était uniquement justifiée au regard de la décision de refoulement. le requérant ne demande pas à votre conseil ici de se prononcer sur la détention mais bien de constater que la décision entreprise a été prise à l'occasion d'une irrégularité substantielle c'est à dire le maintien du requérant sans titre ni droit dans le centre fermé ;

en effet si le requérant avait été libéré la partie adverse n'aurait pas pu prendre une nouvelle décision de refoulement ;

Le tribunal de première instance de Bruxelles a déjà estimé dans un cas semblable que » l'état belge par le biais de l'un de ses organes semble avoir adopté une position de principe visant à ne pas respecter les décisions prononcées par le Conseil du contentieux des étrangers au mépris des droits de l'homme et de la liberté individuelle ainsi qu'en attestent certains précédents » (tribunal de première instance de Bruxelles du 27 septembre 2013, en annexe)

En espèce l'office des étrangers n'a pas voulu respecter l'arrêt pris par votre conseil dans cette affaire et à maintenu sans titre ni droit le requérant au centre fermé afin de pouvoir lui délivrer une nouvelle décision ;

selon le principe « nul ne peut invoquer sa propre turpitude » et le principe du caractère exécutoire des arrêts de votre Conseil, votre conseil doit constater que la décision entreprise a été prise à l'occasion d'un acte illégal et du non-respect de votre arrêt précédemment intervenu (arrêt 282540 du 27.12.2022);

il faut donc estimer que la décision entreprise est entachée d'une irrégularité substantielle ; en effet si le requérant avait été libéré ainsi que devrait le faire l'office des étrangers une nouvelle décision de refoulement ne pouvait pas être prise mais uniquement le cas échéant un ordre de quitter le territoire ;

il convient dès lors de suspendre à nouveau la décision entreprise;

second grief non prise en considération de tous les éléments de la cause :

le 28.12.2022, la compagne du requérant écrivait à la partie adverse :

Bonjour,

je suis M. O., la conjointe de D. D.. Je n'arrive pas du tout à vous joindre par téléphone donc je passe par mail et autre.

Alors que nous comptons passer les fêtes ensemble puis se pacser en France (nous avons tous les documents pour le faire), D. D. est retenu dans le centre de transit de Caricole à cause d'une interdiction de l'espace Schengen. Son avocat a fait suspendre cette décision et il devait pouvoir me rejoindre en France aujourd'hui.

Or, vous avez décidé d'adapter la décision du juge. Je trouve anormal et inhumain, surtout en période des fêtes, que vous fassiez une telle chose. Je suis furax de savoir que je ne pourrais passer le nouvel

an avec mon conjoint alors que c'est très dur en tant qu'infirmière d'obtenir un repos lors des fêtes de fin d'année.

Me pacser et fonder une famille font partis des droits fondamentaux de l'Union Européenne (je suis française). Il est hors de question que vous lui interdisez le territoire français. Je ne parle pas un mot de Russe ou de Moldave, il m'est impossible d'exercer mon métier en Moldavie. De ce fait, on ne peut vivre ensemble qu'en France (Daniel parle couramment Français).

S'il vous plaît, n'interférez pas dans la décision du juge, qu'on puisse passer le nouvel an ensemble et se pacser en France.

Cordialement,

M. O.

Le 28.12.2022, le conseil du requérant écrivait :

je vous écris en tant que conseil de la personne sosu rubrique

mon client entend faire part de craintes en cas de retour en Moldavie en raison du risque imminent de conflit entre la Moldavie et la Russie

on notera notamment un article récent du Soir : <https://www.lesoir.be/484573/article/2022-12-21/guerre-en-ukraine-en-moldavie-la-crainte-detre-la-prochaine-sur-la-liste-du>

je me réfère également à l'art. 8 CEDH et au mail qui vous a été adressé par sa compagne, de nationalité française

cordialement

Hugues Dotreppe

l'administration se doit de prendre ses décisions avec toute la minutie nécessaire et suffisante, ce qui implique également pour l'Administration une obligation de prendre connaissance de tous les éléments de la cause, en ce compris non seulement les éléments portés à sa connaissance par le demandeur mais également en tenant compte de tous les éléments se rattachant à la cause et /ou dont la connaissance est de notoriété publique, e.a par la diffusion qui en est faite ou en raison du fait que ces informations sont à sa disposition;

S'agissant des obligations qui pèsent sur les autorités administratives en vertu de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs il est de jurisprudence constante (notamment, C.E ; 13.07.2011, n° 97866 et C.E, 29 novembre 2001, numéro 101283) que si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par le requérant, elle comporte néanmoins l'obligation d'informer celui-ci des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué et ce, au terme d'une motivation qui réponde, fût-ce de façon implicite Mais certaines aux arguments essentiels de l'intéressé. cette même jurisprudence enseigne également que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre aux destinataires de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celles-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre aux destinataires de la décision le cas échéant de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle à ce sujet ;

En l'espèce la partie adverse devait répondre aux arguments soulevés avant la décision par la compagne du requérant Concernant sa vie privée mais également à ceux soulevée par le Conseil du requérant notamment ces craintes en cas de retour en Moldavie et quant à l'application de l'art. 8 cedh En raison de sa relation avec sa compagne ;

La partie adverse a donc violé son obligation de motivation au sens des articles 1 et suivants de la loi du 29.07.1991 ;

Par ailleurs, le requérant invoquait une crainte en cas de retour en Moldavie. La jurisprudence constante du Conseil du Contentieux des Etrangers contraint l'administration à prendre en compte dans sa décision tous les éléments pertinents qui sont en sa possession au moment du traitement (« Le Conseil entend rappeler tout d'abord que la légalité d'un acte doit s'apprécier en fonction des documents dont disposait la partie défenderesse au moment où elle a statué... » CCE, arrêt n°27.944 du 28.05.2009).

L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ;

Qu'en l'espèce, la décision entreprise viole l'article 3, les obligations qui en découlent telle qu'ici décrites n'étant pas respectées ;

L'article 3 de la CEDH dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ». Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante: voir p.ex. Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 218). La Cour EDH a déjà considéré que l'éloignement par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence; adde Cour EDH 26 avril 2005, § 66).

Pour apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 78; Cour EDH 28 février 2008, Saadi / Italie, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 108 in fine).

En ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays, la Cour EDH attache souvent de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales (voir p.ex. : Cour EDH 21 janvier 2011. M.S.S./Belgique et Grèce, §§ 347 et 348 ; Cour EDH 5 juillet 2005, Sa id/Pays Bas, § 54 ; Cour EDH 26 avril 2005, Müslim/Turquie, § 67 ; Cour EDH 15 novembre 1996, Chahal/Royaume-Uni, §§ 99 et 100). En même temps, la Cour EDH a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 de la CEDH (voir Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 111) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 79 ; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, § 131 ; Cour EDH 4 février 2005, Mamatkulov and Askarov/ Turquie, § 73 ; Cour EDH 26 avril 2005, Müslim/ Turquie, § 68).

La raison de la venue du requérant est de rejoindre sa compagne ;

Par l'arrêt K.A. et autres, la Cour a tranché la question de l'effet d'une interdiction d'entrée sur l'introduction d'une demande d'autorisation au séjour ultérieure, relativement au membre de la famille d'un citoyen européen statique. Elle appelle à un examen au cas par cas de la spécificité de chaque cas d'espèce, eu égard à l'article 20 T.F.U.E., ce qui n' a pas été fait en l'espèce

Quatrième grief : absence de communication du dossier administratif

La partie requérante a demandé copie de son dossier administratif le 28 décembre 2022 comme en attestent les annexes ;

alors que la partie requérante insistait sur le fait qu'elle était en centre fermé la partie adverse n'a pas répondu à cette demande à ce jour ;

Suivant l'article 47 de la Charte « Toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés a droit à un recours effectif devant un tribunal dans le respect des conditions prévues au présent article. Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable par un tribunal indépendant et impartial, établi préalablement par la loi. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter

Les droits de la défense sont un ensemble de règles visant à assurer un débat loyal et contradictoire, permettant à chaque partie de connaître les griefs et arguments de son adversaire et de les combattre.

Le principe du contradictoire vise à garantir, dans le cadre des débats, les droits de la défense. Leur non-respect par l'administration constitue une irrégularité substantielle ;

Comme le souligne la Cour de Justice de l'Union Européenne, «les droits de la défense, qui component le droit d'être entendu et le droit d'accès au dossier figurent au nombre des droits fondamentaux faisant partie intégrante de l'ordre juridique de l'union et consacrés par la charte » (CJUE, M.G. contre Pays-Bas, C-383/13, 10 septembre 2013, par.32).

En l'espèce, le dossier administratif n'a pas été communiqué en temps utile au requérant ni à son conseil de sorte que les droits de la défense, du contradictoire et à un recours effectif de la requérante en sont affectés à défaut pour son conseil de pouvoir confronter le rapport d'audition aux motifs de la décision.

en effet il convient d'examiner si le requérant a bien été entendu préalablement à la décision entreprise et dans une langue qu'il comprend ce qui selon lui n'a pas été le cas ;

Ainsi jugé par la Cour administrative de Lyon le 7 février 2017 :

« 11. Considérant qu'il résulte de l'instruction que l'avocat de Mme A...B...à demandé la copie du résumé de l'entretien individuel, qui a eu lieu le 23 décembre 2014, par télécopie du 10 mars 2015, soit antérieurement à la date de la décision attaquée du 3 juin 2015 ; qu'il est constant que les services préfectoraux n'ont donné suite à cette demande, ni par l'envoi d'une copie, ni par invitation à venir prendre connaissance surplace du document ; qu'en ne veillant pas à ce que l'avocat de Mme A... B...ait accès en temps utile au résumé de cet entretien, le préfet a méconnu les disposition du 5 de l'article 5 du règlement du 26 juin 2013 ; 12, Considérant qu'il ne résulte pas de l'instruction que l'entretien de Mme A..B...n'aurait pas été obligatoire ; que l'avocat de Mme A...B...n'était pas présent lors de cet entretien ; que, suite au refus d'admission provisoire au séjour qui lui a été opposé, Mme A...B...s'est entourée d'un conseil, lequel devait être à même de réunir les éléments permettant de contester utilement la procédure de remise aux autorités allemandes en cours ; que, dans ces conditions, le défaut d'accès en temps utile l'avocat de Mme A..û...au résumé de son entretien individuel, l'a, dans les circonstances de l'espèce, Privée d'une garantie ; 13. Considérant qu'il résulte de tout ce qui précède que le préfet du Rhône n'est pas fondé à se plaindre de ce que c'est à tort que, par le jugement attaqué, le magistrat désigné par le président du tribunal administratif de Lyon a annulé son arrêté du 3 juin 2015 ordonnant la remise de Mme B...aux autotés allemandes .. »

Subsidiairement, l'article 6§5 de la loi du 11 avril 1994 sur la publicité des actes administratifs ne prévoit qu'un délai de trente jours pour la communication des documents administratifs demandés, même dans le cas où le délai de recours est inférieur ou égal à trente jours, ce qui ne permet pas au demandeur et/ou à son conseil d'y avoir accès en temps utile. Lorsque l'administré dispose de plus d'un mois pour introduire un recours, comme c'est notamment le cas pour saisir le Conseil d'Etat, le délai de trente jours pour la communication du dossier administratif n'est pas déraisonnable. L'article 6 précité implique une discrimination entre l'administré qui doit saisir Votre Conseil dans un délai de 5 jours et celui qui dispose d'un délai supérieur pour introduire un recours devant une juridiction administrative ;

La partie requérante sollicite que les questions préjudicielles suivantes soient posées à la Cour Constitutionnelle :

« -1. L'article 6§ 5 de la loi du 11 avril 1994 relative à la publicité de l'administration est-il compatible avec les articles 10 et 11 de la Constitution en ce que, à la suite d'une décision administrative individuelle causant grief et susceptible de recours devant une juridiction administrative, il prévoit un délai de réponse de maximum 30 jours pour la communication du dossier administratif, que le délai de recours soit supérieur, inférieur ou égal à 30 jours ?

-2. L'article 39/82 de la loi sur les étrangers n'est-il pas source de discrimination injustifiée au regard des articles 10 et 11 de la Constitution, lus le cas échéant en combinaison avec les articles 22 et 23 de la Constitution .

- D'une part, entre le requérant ayant introduit un recours en suspension d'extrême urgence et le requérant ayant introduit un recours en annulation et en suspension ordinaire.

En ce que les premiers à l'exclusion des seconds disposent de la possibilité d'invoquer des éléments nouveaux, déduits notamment de la violation des articles 3 et 8 CEDH ou des articles 22 et 23 de la Constitution. »

La décision attaquée a été prise en application de l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980 qui transpose en droit interne les obligations internationales contractées par la Belgique, mettant ainsi en œuvre le droit de l'Union ;

L'article 51 de la Charte requiert que si les États membres mettent en œuvre le droit de l'Union, ils respectent les droits tels que contenus dans la Charte, observent les principes et en promeuvent l'application, conformément à leurs compétences respectives.

La Cour souligne également qu'il ne peut y avoir de situation dans lesquels le droit de l'Union s'applique sans que les droits fondamentaux garantis par la Charte ne trouvent à s'appliquer (CJUE, 26 février 2013, no C-617/10, Akerberg, point 21) ;

Par conséquent, les dispositions fondant la décision attaquée doivent être appliquées dans le respect entre autres - du droit à un recours effectif tel que prévu à l'article 47 de la Charte ;

L'article 47 de la Charte, dont la violation est invoquée en termes de requête, dispose comme suit :

« Toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés a droit à un recours effectif devant un tribunal dans le respect des conditions prévues au présent article.

Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable par un tribunal indépendant et impartial, établi préalablement par la loi. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter.

Une aide juridictionnelle est accordée à ceux qui ne disposent pas de ressources suffisantes, dans la mesure où cette aide serait nécessaire pour assurer l'effectivité de l'accès à la justice. »

En vertu de cette disposition, toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés, a droit à un recours effectif en droit. Ce droit s'accompagne de l'obligation pour les États membres, obligation contenue à l'article 19, paragraphe 1, deuxième alinéa du Traité sur l'Union européenne (ci-après : TUE), d'établir les voies de recours nécessaires pour assurer une protection juridictionnelle effective dans les domaines couverts par le droit de l'Union (CJUE 16 mai 2017, Bedioz Investment Fund, C-682/15, point 44).

En vertu du principe de collaboration loyale qui découle de l'article 4.3 du TUE, les autorités nationales et par extension les juges nationaux, doivent en outre tenir compte de l'interprétation uniforme qui est donnée au droit de l'Union par la Cour.

Outre la réglementation primaire et secondaire de l'Union, la jurisprudence de la Cour forme ainsi une source à part entière du droit de l'Union. L'interprétation que la Cour donne à une règle de droit de l'Union, en vertu du pouvoir lui conféré par l'article 267 du Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne, explique et précise, pour autant que nécessaire, la signification et la portée de cette prescription comme elle doit ou aurait dû être entendue et appliquée depuis le moment de son entrée en vigueur (CJUE 13 janvier 2004, Kühne & Heitz SA, n° C-453/00, S 21).

La Cour a déjà commenté à plusieurs reprises que ce principe de protection juridictionnelle effective des droits que les justiciables tirent du droit de l'Union, prévu à l'article 47 de la Charte, se compose de différents éléments, dont notamment les droits de la défense, le principe d'« égalité des armes », le droit d'accéder à la justice et le droit de se faire conseiller, défendre et représenter (CJUE, 6 novembre 2012, Otis e.a., C-199/11, point 48 ; CJUE 26 juillet 2017, Moussa Sacko, C-348/16, point 32).

Il a également été rappelé que « l'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (CJUE, 10 septembre 2013, MG c. P-B, C-383/13, 535, CJUE, 5 novembre 2014, Mukarubega c. France, C-166113, S 50).

Le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union, et ce principe doit aussi être respecté par les instances publiques de tous les États membres lorsqu'ils mettent en œuvre le droit de l'Union, même si la réglementation applicable ne prescrit pas explicitement une telle formalité (voir article 51 de la Charte et les commentaires sur la Charte des droits fondamentaux Pb.C. 14 décembre 2007, éd. 303. voir aussi CJUE 18 décembre 2008, C-349/0 ; CJUE 18 décembre 2008, C-349/07, Sopropé, point 38 ; CJUE 22 novembre 2012, c-277/11, MM., point 86 ; CJUE 5 juin 2014, C-146/14 PPIJ, Mahdi, points 44-46).

Il a été jugé que : « En privant le conseil de la partie requérante de l'accès en temps utile au résumé de l'entretien individuel (...), la partie défenderesse empêche ce dernier de réunir les éléments nécessaires à la contestation de la décision attaquée, entrave les droits de la défense de la partie requérante et viole une garantie fondamentale instituée par le droit de l'Union (cce, n° 213717 du 10.12.2018) ;

Cet arrêt s'applique, mutatis mutandis, au cas d'espèce ;

Pour le reste, le requérant ni son conseil ne sont à même de vérifier en l'absence du dossier :

- *la teneur des entretiens*
- *qu'ils ont été effectués dans une langue que le requérant comprend (la décision est en néerlandais et le requérant est algérien, francophone)*

Il y a dès lors lieu de suspendre la décision entreprise ;

On rappellera que l'administration se doit de prendre ses décisions avec toute la minutie nécessaire et suffisante, ce qui implique également pour l'Administration une obligation de prendre connaissance de tous les éléments de la cause, en ce compris non seulement les éléments portés à sa connaissance par le demandeur d'asile mais également en tenant compte de tous les éléments se rattachant à la cause et /ou dont la connaissance est de notoriété publique, e.a par la diffusion qui en est faite ou en raison du fait que ces informations sont à sa disposition;

cinquième grief SIS

La motivation doit faire référence aux faits invoqués, doit mentionner les règles juridiques appliquées, et doit indiquer comment et pourquoi ces règles juridiques conduisent, à partir des faits mentionnés, à prendre telle décision.

En outre la loi exige que la motivation soit adéquate, c'est à dire qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision et que les raisons invoquées doivent être suffisantes pour justifier la décision.

Le principe de bonne administration suppose que dans l'exercice de son pouvoir et de ses compétences de refus, l'administration fasse preuve de la prudence nécessaire et que sa démarche soit raisonnable.

Cette obligation implique que l'organe administratif soupèse les intérêts en présence et que les conséquences défavorables qui résulteraient pour la partie requérante de la décision prise, ne soit pas disproportionnée par rapport aux fins que la décision est censée poursuivre ;

La décision est motivée comme suit :

(...)

Cette motivation est insuffisante :

- *Les motifs de l'interdiction d'entrée ne sont pas mentionnés*
- *la durée de début de cette interdiction en sont pas mentionnés*
- *Aucune copie de cette décision allemande n'a été remise au requérant en même temps que la décision entreprise*
- *L'absence de ses éléments ne permet pas de déterminer si l'interdiction s'étend à la Belgique ou si elle est limitée à L'Allemagne ou à seulement certains états membres*
- *Le requérant n'est pas à même de contester utilement la décision*

L'article 24 du règlement (CE) no 1987/2006 du Parlement européen et du Conseil du 20.12.2006 sur l'établissement, le fonctionnement et l'utilisation du système d'information Schengen de deuxième génération (SIS II) dispose ce qui suit:

« Conditions relatives aux signalements aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour

1. Les données relatives aux ressortissants de pays tiers signalés aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour sont introduites sur la base d'un signalement national à la suite d'une décision prise par les autorités administratives ou pénales compétentes conformément aux règles de procédure prévues par le droit national, sur la base d'une évaluation individuelle. Le droit de recours contre ces décisions s'exerce conformément au droit national.

2. Lorsque la décision visée au paragraphe 1 est fondée sur une menace pour l'ordre public, la sécurité ou la sécurité nationale que peut constituer la présence d'un ressortissant d'un pays tiers sur le territoire d'un État membre, un signalement est introduit. Tel est notamment le cas: a) d'un ressortissant de pays tiers reconnu coupable dans un État membre d'une infraction passible d'une peine privative de liberté d'au moins un an; b) un ressortissant de pays tiers à l'égard duquel il existe des motifs raisonnables de croire qu'il a commis des infractions graves, ou s'il existe des indices clairs qu'il envisage de commettre de telles infractions sur le territoire d'un État membre.

3. Un signalement peut également être introduit si la décision visée au paragraphe 1 était fondée sur le fait que le ressortissant d'un pays tiers a fait l'objet d'une mesure d'éloignement, de refus d'entrée ou d'éloignement, qui n'a pas été suspendue ou retirée, qui comporte ou est assortie d'une interdiction d'entrée ou, le cas échéant, d'une interdiction de séjour, en relation avec une violation des dispositions nationales relatives à l'entrée et au séjour des ressortissants de pays tiers.

4. Le présent article ne s'applique pas aux personnes visées à l'article 26. 5. L'application du présent article est réexaminée par la Commission trois ans après la date visée à l'article 55, paragraphe 2. Sur la base de cette évaluation, la Commission, dans l'exercice du droit d'initiative que lui confère le traité, présente les propositions nécessaires pour modifier les dispositions du présent article en vue d'une plus grande harmonisation des critères d'introduction des signalements. »

Il s'ensuit que la motivation en l'espèce est trop vague et ne permet pas au requérant, ni de comprendre pour quelle raison l'entrée EN BELGIQUE devrait lui être refusé ni les raisons de ce refus, dans la mesure où l'article 24 vise plusieurs hypothèses assorties de conditions distinctes ;

Il s'ensuit que le signalement SIS peut être fondée soit sur le fait que la présence de l'intéressé constituerait une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale, soit parce qu'il a fait l'objet d'une mesure d'éloignement qui n'a été ni retirée ni suspendue et qui interdit l'entrée en raison d'une violation des dispositions nationales relatives à l'entrée ou au séjour des étrangers. Qu'il existe donc deux motifs possibles pour les signaux SIS dont le demandeur a fait l'objet et que la preuve que le demandeur a fait l'objet d'une mesure d'éloignement et des interdictions d'entrée associées ne lui a pas été communiquée et ne figure donc sûrement pas dans le dossier administratif ;

le signalement en lui-même ne saurait servir de fondement à la décision attaquée, mais doit être étayé, dans un État de droit, par les documents sous-jacents (interdictions d'entrée ou décisions notifiées en Allemagne qui devraient se trouver au dossier administratif au moment de la décision ;

Dans la mesure où ces documents n'ont pas été communiqués au requérant en même temps que la décision et dans la mesure où le requérant n'a pas eu accès ni même son conseil au dossier administratif il conviendra que votre conseil procède à la vérification de la présence de ces documents au dossier administratif ainsi que leur pertinence ;

il n'en reste pas moins que leur absence constitue une violation des droits de la défense du requérant ;

L'article 25, paragraphe 2, de la convention de Schengen, se lit comme suit: « Lorsqu'il apparaît qu'un étranger titulaire d'un titre de séjour en cours de validité délivré par l'une des Parties Contractantes a fait l'objet d'un signalement aux fins de refus, la Partie Contractante signalante consulte la Partie Contractante qui a délivré le titre de séjour afin de vérifier s'il existe des motifs suffisants pour retirer le titre de séjour. Si le titre de séjour n'est pas retiré, la Partie Contractante signalante retire le signalement, mais peut inscrire l'étranger sur sa liste nationale de signalements. (Interprétation personnelle) Il n'apparaît donc pas clairement en l'espèce, si des interdictions d'entrée ont déjà été prononcées, si elles ne concernaient qu'une portée nationale (interdiction d'entrée sur le territoire allemand) ou si elles concernaient une interdiction d'entrée pour l'ensemble du territoire Schengen.

Il ne saurait être déduit d'un simple signalement dans la base de données du SIS que le demandeur n'aurait pas eu le droit d'entrer en Belgique au moment où les interdictions d'entrée ont été prononcées et que la procédure appropriée a été suivie.

L'article 25, paragraphe 2, du règlement (CE) no 1987/2006 du Parlement européen et du Conseil du 20 décembre 2006 sur l'établissement, le fonctionnement et l'utilisation du système d'information Schengen de deuxième génération (SIS II) dispose que: « En cas de réponse positive à un signalement introduit conformément à l'article 24 à l'encontre d'un ressortissant de pays tiers jouissant du droit à la libre circulation à l'intérieur de la Communauté, l'État membre d'exécution consulte immédiatement l'État membre signalant par l'intermédiaire de son bureau SIRENE et conformément aux instructions du manuel SIRENE. afin de décider sans délai des mesures à prendre. » (nous soulignons).

Il conviendra donc également que votre conseil examine si le dossier administratif confirme que cette obligation a été respectée et que l'Allemagne a confirmé préalablement à la partie défenderesse, l'interdiction d'entrée;”

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker in de aanhef van het enig middel een aantal bepalingen aanhaalt zonder de schending ervan verder toe te lichten in zijn uiteenzettingen.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift echter op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

In casu ontbreekt echter elke nadere toelichting omtrent de aangevoerde schending van de volgende bepalingen:

- De artikelen 14, 32 en 34 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode;
- De artikelen 3 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven
- Artikel 2 van de Vreemdelingenwet
- De artikelen 23, 25, en 96, § 2 van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen
- De artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM);

Bij gebrek aan voldoende duidelijke omschrijving van de wijze waarop deze rechtsregels door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden, is het enig middel op dit punt op het eerste gezicht niet ontvankelijk en dus niet ernstig.

3.2.2. In een eerste middelonderdeel voert de verzoeker aan dat de bestreden beslissing aangetast is door een substantiële onregelmatigheid. De verzoeker licht toe dat de vorige beslissing tot terugnijving door de Raad in haar tenuitvoerlegging werd geschorst op 27 december 2022 en dat de Raad dit arrest bij voorraad uitvoerbaar heeft verklaard. Dit heeft volgens de verzoeker tot gevolg dat hij niet meer in het gesloten centrum kon worden vastgehouden. De verzoeker meent dat de bestreden beslissing tot stand kwam op grond van een verdere vrijheidsberoving zonder titel noch recht.

De Raad merkt hieromtrent op dat hij inderdaad, bij arrest nr. 282 540 van 27 december 2022 overging tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de beslissing van 18 december 2022 tot weigering van toegang aan de grens met terugnijving (bijlage 11) en dat dit arrest bij voorraad uitvoerbaar werd verklaard. De schorsing van de tenuitvoerlegging van deze eerder genomen terugnijvingsmaatregel impliceert echter niet dat de verweerder deze beslissing niet zou kunnen intrekken en vervangen door een nieuwe beslissing. Een schorsingsarrest kan er immers gewis toe strekken de verwerende partij ertoe aan te zetten de geschorste akte te heroverwegen en na te gaan in welke zin de ernstig bevonden onregelmatigheden kunnen worden hersteld (RvS 5 november 1997, nr. 69.470). Een administratieve rechtshandeling kan ook steeds, binnen de beroepstermijn voor het instellen van een beroep tot nietigverklaring, worden ingetrokken en dit tot aan sluiting van de debatten ten gronde indien er ook daadwerkelijk een beroep tot nietigverklaring wordt ingediend. Het kan de verwerende partij dus niet verweten worden haar conclusies te trekken uit het schorsingsarrest van 27 december 2022 door op 28

december 2022 over te gaan tot de intrekking van de eerder in haar tenuitvoerlegging geschorste bijlage 11 en door deze te vervangen door de thans bestreden bijlage 11.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, impliceert de schorsing van de tenuitvoerlegging van de teruggedrijvingsmaatregel van 18 december 2022 voorts niet dat de verwerende partij niet meer over een geldige titel tot vasthouding beschikte. De vasthouding werd immers gelast in een afzonderlijke akte, met name de beslissing van 18 december 2022 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dienaangaande als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Aangezien de Raad, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht, niet bevoegd is om zich uit te spreken over de wettigheid van de beslissing tot vasthouding van 18 december 2022 en nu uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de Raadkamer zich op het moment van de thans bestreden beslissing reeds heeft uitgesproken over de wettigheid van deze beslissing tot vasthouding, kan de verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat de verweerder ten gevolge de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 18 december 2022 tot teruggedrijving (bijlage 11) niet meer over een geldige titel beschikte om de verzoeker nog verder vast te houden in het gesloten centrum en hem daarom diende vrij te stellen.

De verwijzing naar de beschikking van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 27 september 2013 is niet dienstig aangezien de (rechts)feiten niet vergelijkbaar zijn. Immers heeft de voorzitter in kort geding in de voormelde beschikking vastgesteld dat de Raad een *“beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering”*, in haar tenuitvoerlegging had geschorst met een arrest dat uitvoerbaar bij voorraad werd verklaard, terwijl het dictum van het schorsingsarrest nr. 282 540 is beperkt tot het volgende: *“De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 18 december 2022 tot teruggedrijving (bijlage 11) wordt bevolen”*. Bovendien stelde de voorzitter in kort geding vast dat de verwerende partij drie dagen na de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, de betrokkene nog steeds vast hield met als louter doel om de het schorsingsarrest van de Raad van 23 september 2003 niet te respecteren. In het voorliggende geval ging de verweerder echter reeds daags na de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bijlage 11 – waarin in tegenstelling tot de akte waarvan sprake in de beschikking van de voorzitter in kort geding geen beslissing tot vasthouding was vervat – over tot het treffen van een nieuwe beslissing tot vasthouding en een nieuwe beslissing tot weigering van toegang aan de grens met teruggedrijving in de vorm van een bijlage 11. Hieronder zal blijken dat de nieuwe beslissing tot teruggedrijving het gezag van gewijsde van het schorsingsarrest nr. 282 450 van 27 december 2022 niet schendt en dat de verweerder de door de Raad vaststelde onregelmatigheid op het eerste gezicht heeft hersteld.

De tweede rechtmatigheidskritiek, met name dat het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 282 540 van 27 december 2022 geschonden wordt, moet beoordeeld worden op grond van het motief dat tot de schorsing van de bijlage 11 van 18 december heeft geleid (cf. RvS 5 november 1997, nr. 69.470). Dit schorsingsmotief luidt als volgt:

“3.5. Wat de formele motiveringsplicht betreft, voorzien de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De Raad dient – zoals de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting opmerkt – vast te stellen dat de SIS-seining waarvan sprake in de bestreden beslissing zich niet in het administratief dossier

bevindt. In het administratief dossier bevindt zich enkel het grensverslag van de federale politie van 18 december 2022 waarin wordt gesteld:

“SIS seining: Ja

SIS referentie: DEP1626200523040000

SIS Land: Duitsland”

alsook: “Betrokkene verklaart: Hij heeft totaal geen notie waarom hij geseind staat vanuit Duitsland, hij is hier niet van op de hoogte. Hij komt naar België om zijn vriendin te bezoeken en samen de feestdagen door te brengen.

Conclusie van de Politie op basis van het verhoor:

A.D.K (..) (18/12/22 15:50):

D. (..) is aankomend passagier vanuit Chisinau, Moldavië. Hij staat geseind Art. 24 vanuit Duitsland met nummer DEP1626200523040000”.

De Raad kan, gelet op voorgaande vaststellingen, de verzoekende partij op het eerste gezicht volgen in haar standpunt dat de formele motiveringsplicht is geschonden nu de SIS-seining zelf zich niet in het administratief dossier bevindt. Nu zij stelt niet op de hoogte te zijn van enige SIS-seining en bij gebrek aan de SIS-seining zelf in het administratief dossier, kan de verzoekende partij immers op het eerste gezicht worden gevolgd waar zij stelt dat het mogelijk is dat zij niet de persoon is op wie de SIS-seining betrekking heeft en dat de grenspolitie zich heeft vergist. Gelet op voorgaande is – bij gebrek aan SIS-seining in het administratief dossier zelf – de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd waardoor een schending van de formele motiveringsplicht op het eerste gezicht voorligt.

In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat er wel een afdoende motivering voorligt omdat “Het bewijs van seining, met referte van de seining, (..) gevoegd (werden) bij het administratief dossier.” Zoals hoger reeds vastgesteld zit de SIS-seining zelf evenwel niet in het administratief dossier. Enkel het grenscontroleverslag dat melding maakt van de SIS-seining zit in het administratief dossier maar dit volstaat, gelet op de bespreking hoger, op het eerste gezicht niet, zodat de verwijzing hiernaar ter terechtzitting door de advocaat van de verwerende partij geen afbreuk doet aan voorgaande bevindingen.

De Raad neemt dan ook prima facie een schending aan van de artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991. De derde grief is in de aangegeven mate ernstig.”

Hieruit blijkt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bijlage 11 van 18 december 2022 geheel berust op de vaststelling dat de SIS-seining zelf niet in het administratief dossier was terug te vinden, doch enkel een grenscontroleverslag van de federale politie met vermelding van de SIS-seining hetgeen niet volstaat in het licht van de formele motiveringsplicht voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De Raad stelt vast dat het administratief dossier thans, naast het grenscontroleverslag van de federale politie ook een op 27 december 2022 afgedrukt print van de gegevens uit de SIS2- databank bevat. Het betreft een document van drie pagina's, waarin onder meer verzoekers identiteitsgegevens en foto's zijn opgenomen, alsook de vermelding dat hij werd geseind door Duitsland op grond van het delictdomein “*illegale immigratie*”. Ook het referentienummer van het Duitse NSIS document en de vervaldatum “19-08-2025” zijn opgenomen, alsook de reden “*weigering van toegang of verblijf voor onderda(a)n(en) van derde landen – art. 24 SIS II-Verordening*”.

Voorafgaand aan de terechtzitting heeft de advocaat van de verzoeker inzage genomen in het administratief dossier en vastgesteld dat het voormelde document inderdaad een nieuw document betreft ten opzichte van het administratief dossier dat werd neergelegd ter gelegenheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de eerdere beslissing van 18 december 2022.

De verzoeker werd zodoende door middel van het thans voorliggende administratief dossier wel degelijk in de mogelijkheid gesteld om na te gaan of hij al dan niet de persoon is op wie de SIS-seining betrekking heeft en of de grenspolitie zich desgevallend heeft vergist.

Bijgevolg heeft de verweerder de door de Raad vaststelde onregelmatigheid op het eerste gezicht afdoende hersteld. Een schending van het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 282 540 van 27 december 2022, is dan ook niet aangetoond.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat de thans bestreden beslissing gepaard gaat met een nieuwe beslissing van 28 december 2022 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Ter terechtzitting heeft de advocaat van de verzoeker aangegeven dat er tegen deze nieuwe beslissing tot vasthouding reeds een beroep bij de Raadkamer van de correctionele rechtbank werd ingediend, waarbij de zitting gepland is op 9 januari 2023. Gelet op het *privilège du préalable* (vermoeden van wettigheid) waarmee de beslissing tot vasthouding van 28 december 2022 is bekleed en gelet op het gebrek aan rechtsmacht van de Raad om zich inhoudelijk over de wettigheid van deze beslissing uit te spreken, kan de Raad in het kader van de onderhavige procedure niet vaststellen dat de verweerder niet over een geldige titel tot vasthouding beschikt.

Het eerste middelonderdeel is niet ernstig.

3.2.3. In een tweede middelonderdeel beroept de verzoeker zich op een schending van de formele motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 3 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 3, eerste lid, 5°, 8° en/of 9°, van de Vreemdelingenwet. Er wordt tevens naar de feiten toe gemotiveerd. Met name wordt vastgesteld dat de verzoeker *ter fine* van weigering van toegang staat gesignaleerd in het SIS, dat hij geseind staat door Duitsland onder het nummer DEPxxx en dat de vervaldatum van de seining blijktens de kopie van de SIS-seining in het dossier de volgende is: 19 augustus 2025.

Artikel 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° (...);

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

6° (...);

7° (...);

8° (...);
9° (...);”

Uit de vermelding dat de verzoeker *ter fine* van wegering van toegang gesignaleerd staat in het SIS, blijkt op afdoende wijze dat de verweerder toepassing maakt van artikel 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet. De aanduiding van de juridische grondslag, de vaststelling van de SIS-seining, de seinende lidstaat, de vervaldatum van de seining en het nummer van de Duitse NSIS, tezamen met het uittreksel uit de SIS-databank die thans in het administratief dossier zijn opgenomen, volstaat opdat de verzoeker met kennis van zaken kan nagaan of de verweerder zijn beslissing heeft gegrond op de juiste feitelijke gegevens en of hij de toepasselijke wettelijke bepalingen al dan niet heeft miskend. De geboden motivering is derhalve afdoende.

Met betrekking tot de kritiek dat in de bestreden akte niet wordt verwezen naar of gemotiveerd over de “brieven” die verzoekers partner en advocaat op 28 december 2022 verstuurd en omtrent de daarin vervatte elementen inzake artikel 3 en 8 van het EVRM, merkt de Raad dat de formele motiveringsplicht slechts oplegt dat in de motieven wordt weergegeven waarom een bepaalde beslissing wordt genomen. Deze verplichting reikt niet zover dat er tevens, op negatieve wijze, moet worden gemotiveerd waarom deze of gene elementen zich niet tegen de weigering van toegang aan de grens verzetten. De uitzonderingsgevallen van de “*de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen*” zoals voorzien in artikel 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, houden op zich geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in die de verweerder ertoe zou verplichten om in de akte van de bijlage 11 tevens te motiveren waarom er in het geval van de verzoeker geen afwijkingen zijn die voortvloeien uit de wet of uit een internationaal verdrag. Dit neemt echter niet weg dat de verzoeker, ter ondersteuning van de overige grieven, wel degelijk inhoudelijk kan betwisten dat er in zijn geval ten onrechte voorbij werd gegaan aan wettelijke of verdragsrechtelijke elementen op grond waarvan hem alsnog de toegang tot het grondgebied zou moeten worden verschaft.

In de mate dat de verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert in verband met de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming, wordt erop gewezen dat de Raad niet kan besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in de bestreden beslissing betreffende een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM inzake het privé-, gezins- en/of familieleven van de verzoeker, gezien artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt en de Raad bij het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM rekening kan houden met de gegevens die de verzoeker zelf verstrekt en met de gegevens van het administratief dossier (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.974). Ook artikel 3 van het EVRM legt geen bijkomende motiveringsplicht op (cf. RvS 20 juni 2017, nr. 238.570).

Een schending van de formele motiveringsplicht, of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt op het eerste gezicht niet.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, dient de verzoeker in de eerste plaats aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoeker moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en hij dient concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad stelt vast dat de verzoeker in zijn enig middel niet verder komt dan een rechtstheoretisch betoog en de verwijzing naar een brief van zijn advocaat van 28 december 2022, waarin het volgende wordt vermeld:

“mon client entend faire part de craintes en cas de retour en Moldavie en raison du risque imminent de conflit entre la Moldavie et la Russie

on notera notamment un article récent du Soir : <https://www.lesoir.be/484573/article/2022-12-21/guerre-en-ukraine-en-moldavie-la-crainte-detre-la-prochaine-sur-la-liste-du> »

De loutere en bijzonder vage bewering dat de verzoeker bij terugkeer naar Moldavië een vrees heeft omwille van het dreigende conflict tussen Moldavië en Rusland, en de verwijzing naar één krantenartikel waarin Alexandru Mustiata, hoofd van de Moldavische inlichtingendienst, stelt dat het waarschijnlijk is dat Rusland begin maart of april 2023 een offensief begint richting Moldavië, volstaat niet. Het desbetreffende krantenartikel wordt overigens niet toegevoegd aan het verzoekschrift en bevindt zich achter een paywall van de krant Le Soir, zodat de Raad het niet integraal kan consulteren. Hoe dan ook gaat het om een hypothetisch, toekomstig conflict, en brengt de verzoeker geen enkel begin van bewijs bij dat er bij de onmiddellijke terugdrijving naar Moldavië ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij er een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling omwille van een gewapend conflict. De Raad herhaalt dat een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, niet volstaat.

Aangezien de verzoeker geen verdedigbare grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM heeft doen gelden en gelet op de vaagheid en het hypothetisch karakter van de aan de verweerder meegedeelde vrees van een slechte behandeling, diende de verweerder dit ook niet verder te onderzoeken alvorens over te gaan tot de afgifte van de thans bestreden terugdrijvingsmaatregel. Bijgevolg is de verwijzing van de verzoeker naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 7 maart 2000, nr. 43.844/98, T.I./Verenigd Koninkrijk; EHRM 28 februari 2008, nr. 37.201/06 Saadi/Italië) niet dienend.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt in dit verband een schending van de zorgvuldigheidsplicht aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt bijgevolg in eerste instantie na of de verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of door het nemen van de bestreden beslissing een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De verzoeker maakt melding van een relatie met mevrouw M. O., een Franse onderdane die in Frankrijk woont en bij wie hij zich wil voegen. Hij verwijst tevens naar een klacht die deze dame op 28 december 2022 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (via een online platform) heeft ingediend omtrent de verdere vasthouding van de verzoeker in het gesloten centrum, waardoor hij de eindejaarsfeesten niet bij haar kan doorbrengen (inventaris verzoekschrift, stuk 5). De Raad stelt evenwel vast dat geen enkel concreet element voorligt dat deze beweerde relatie met M. O. kan ondersteunen. Het loutere gegeven dat de verzoeker tijdens het uitoefenen van zijn hoorrecht op 19 december 2022 heeft verklaard dat *“j’ai une relation dans la france”*, waarbij hij eveneens aangaf niet gehuwd te zijn met haar (zonder echter haar

naam te vermelden), en het klachtenformulier van M. O. van 28 december 2022, volstaan echter niet om aan te tonen dat de verzoeker en mevrouw M. O. een dermate nauwe band met elkaar hebben opgebouwd dat er sprake is van een relatie die daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De verzoeker en mevrouw M. O. beperken zich tot loutere en bijzonder vage beweringen, zonder dat ook maar één concreet element wordt bijgebracht om het effectief bestaan van de beweerde partnerrelatie en de intensiteit van de beweerde banden te staven. De verzoeker heeft bovendien zelf gesteld dat hij niet gehuwd is, zodat geen beschermenswaardig huwelijksleven voorligt.

De Raad stelt vast dat er geen afdoende bewijs voorligt van het bestaan van een stabiele *de facto* partnerrelatie, noch van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen de verzoeker en mevrouw M. O.. Hieruit volgt meteen ook dat de verzoeker geen onevenredige inmenging in enig beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft aangetoond.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet ernstig.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, wijst de Raad er ten overvloede op dat deze bepaling stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232). Aangezien geen verdedigbare grief in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM kon worden weerhouden door de Raad, kan dit ook geen aanleiding geven tot een schending van artikel 13 van het EVRM (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340). Bijgevolg wordt geen schending van artikel 13 van het EVRM aangetoond.

Waar de verzoeker nog verwijst naar het arrest K. A. e.a. van het Hof van Justitie, merkt de Raad op dat dit arrest de situatie betreft van derdelanders jegens wie een inreisverbod met Europese dimensie van kracht is en die een aanvraag hebben ingediend met het oog op de gezinshereniging met een statische Belg. De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij zich in een dergelijke situatie bevindt en dit blijkt evenmin uit de voorliggende stukken. De verwijzing naar het arrest K. A. e.a. is dan ook niet dienstig.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker op het eerste gezicht niet aannemelijk maakt dat zich enige wettelijke of verdragsrechtelijke afwijking aandient waaraan de verweerder, in weerwil van het bepaalde in artikel 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, ten onrechte voorbij zou zijn gegaan bij het treffen van de thans bestreden beslissing.

Een schending van artikel 3 van de Vreemdelingenwet is derhalve niet aangetoond.

Het tweede middelonderdeel is niet ernstig.

3.2.4. In een derde middelonderdeel geeft de verzoeker aan dat hij geen kopie heeft gekregen van het administratief dossier, waardoor artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) zou zijn geschonden. De verzoeker voegt in dit verband een stuk 4 toe aan het verzoekschrift waaruit blijkt dat zijn raadsman op 28 december 2022 om 13u22 per mail een verzoek richtte om een kopie van zijn dossier te krijgen, en meer in het bijzonder de nota's van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierop ontving de advocaat een automatische ontvangstbevestiging (inventaris verzoekschrift, stuk 4). De verzoeker stelt dat hij door het gebrek aan communicatie van het administratief dossier niet kan nagaan of hij voorafgaand aan de bestreden beslissing werd gehoord, wat de teneur is van het onderhoud, en of het gehoor in een taal is gebeurd die hij begrijpt. Hij verzoekt de Raad om in dit verband een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, blijkt echter niet dat zijn raadsman bij het verzoek tot inzage van 28 december 2022, heeft benadrukt dat hij opgesloten was in het gesloten centrum. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekers advocaat, ter gelegenheid van de terechtzitting op de Raad van 27 december 2022 (zitting inzake de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggedrijving van 18 december 2022) reeds inzage heeft kunnen nemen van het toen neergelegde administratief dossier dat op dat moment reeds een afschrift van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 19 december 2022 bevatte. Dat dit gehoorverslag, waarin wordt vermeld dat de verzoeker in het Frans werd gehoord en waarbij de verzoeker ook in het Frans schriftelijke toelichtingen heeft verschaft, toen reeds voorlag blijkt duidelijk uit de samenstelling van het thans voorliggende dossier.

De Raad kan dus enkel vaststellen dat verzoekers raadsman op 28 februari 2022 reeds inzage had genomen in het administratief dossier waarin het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken was opgenomen. Verzoekers bewering dat hij niet de mogelijkheid had om voorafgaand aan het instellen van de onderhavige vordering inzage te krijgen in zijn administratief dossier waardoor hij geen kennis kon nemen van het verhoorverslag en de inhoud hiervan, is derhalve feitelijk onjuist.

In de gegeven omstandigheden kan de verzoeker niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging en het recht op een daadwerkelijk beroep zijn geschonden doordat de verweerder niet onmiddellijk een kopie van het administratief dossier heeft bezorgd in antwoord op het verzoek van 28 december 2022.

Nu de verzoeker bovendien evident zelf ook reeds aanwezig was bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, kan worden aangenomen dat hij zelf weet heeft van het verloop hiervan, de taal waarin dit plaatsvond en van de hem gestelde vragen en de gegeven antwoorden. Er blijkt dan ook niet dat hij eventuele bemerkingen in dit verband niet zou kunnen ontwikkelen.

Verzoekers betoog mist derhalve de nodige feitelijke grondslag. Deze vaststelling kan reeds volstaan om vast te stellen dat het derde middelonderdeel *prima facie* ongegrond is. In geen geval blijkt ook een voldoende belang bij deze kritiek.

Er blijkt voor het overige niet dat het voor de behandeling van huidige vordering onontbeerlijk is om de voorgestelde prejudiciële vragen te stellen. Het stellen van een prejudiciële vraag is trouwens ook moeilijk verenigbaar met het door de verzoeker aangevoerde hoogdringend karakter van de vordering, te meer nu hij zich momenteel aan de grens bevindt. Nog merkt de Raad op dat de termijnen voorzien in artikel 6, § 5, de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur niet onder zijn bevoegdheid vallen, zodat evenmin blijkt dat hij ter zake bevoegd is om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof. De verzoeker lijkt tot slot ook helemaal geen belang te hebben bij de tweede prejudiciële vraag die hij wil zien voorgelegd aan het Grondwettelijk Hof, nu hij de in artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet voorziene vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend waarvan hij zelf stelt dat deze in de mogelijkheid voorziet om nieuwe elementen omtrent de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de artikelen 22 en 23 van de Grondwet in te roepen. De verzoeker ziet wel een discriminatie met het feit dat de indieners van een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring deze mogelijkheid niet zouden hebben, doch dit is thans niet aan de orde.

Een schending van artikel 47 van het Handvest wordt derhalve niet aangetoond. De verzoeker kan zich in dit kader evenmin dienstig beroepen op een schending van het Europeesrechtelijk beginsel van de rechten van de verdediging.

Het derde middelonderdeel is niet ernstig.

3.2.5. In een vierde en laatste middelonderdeel gaat de verzoeker concreet in op het motief dat hij SIS-geseind staat. Dit motief luidt als volgt:

“(…) dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

(…)

X (H) staat ter fine van weigering van toegangesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)

In het SIS, reden van de beslissing: Betrokkene staat geseind door Duitsland onder het nummer DEP1626200523040000. Volgens de kopie van de SIS-seining in ons dossier is de vervaldatum van de seining de volgende : 19.08.2025.”

De verzoeker meent dat deze motivering niet afdoende is omdat de redenen voor het inreisverbod niet worden vermeld, omdat de begindatum van het inreisverbod niet wordt vermeld, en omdat er tegelijkertijd met de bestreden beslissing geen kopie werd verstrekt van de Duitse beslissing. De afwezigheid van deze elementen zou de verzoeker niet toelaten om te verifiëren of het inreisverbod zich beperkt tot België, Duitsland, of bepaalde andere lidstaten, waardoor hij de bestreden beslissing niet nuttig kan betwisten.

Omtrent de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verwijst de Raad vooreerst naar de uiteenzettingen onder punt 3.2.3..

Voorafgaandelijk aan de terechtzitting heeft de advocaat van de verzoeker de tijd gekregen om inzage te nemen in het thans voorliggende administratief dossier. Aan de advocaat van de verzoekende partij werd gevraagd of er in dit dossier stukken aanwezig zijn die nog niet voorlagen in het administratief dossier waarin inzage werd genomen ter terechtzitting van 27 december 2022. De advocaat werd vervolgens gevraagd of zij haar middelen desgevallend wenst aan te vullen met elementen waarvan zij pas door de inzage in het thans voorliggende administratief dossier kennis heeft kunnen nemen. De advocaat van de verzoeker geeft hierop te kennen dat een document van drie pagina's omtrent de SIS-seining thans is toegevoegd in het administratief dossier. Na een korte schorsing van de zaak om de advocaat toe te laten telefonisch contact op te nemen met de *dominus litis*, brengt de advocaat van de verzoeker naar voor dat het voormelde document van drie pagina's geen officieel SIS-document is, maar een mailbericht van de grenspolitie. Zij stelt ook dat de beslissing van de Duitse autoriteiten (in het Duits) betreffende de reden van de SIS-seining niet in het administratief dossier zit en acht dit onontbeerlijk in het licht van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht. Zij herhaalt tevens dat niet blijkt of het om een nationale seining door Duitsland gaat, dan wel om een seining voor het hele Schengengrondgebied. Tenslotte geeft de advocaat ook mee dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent de brieven van de *dominus litis* en verzoekers partner van 28 december 2022. Aangezien de verzoekende partij voorafgaand aan de terechtzitting inzage heeft genomen in het administratief dossier en aangezien de verzoende partij de mogelijkheid heeft gehad om de middelen aan te vullen met de hieraan aanwezige nieuwe elementen, werden de rechten van de verdediging van de verzoekende partij genoegzaam gevrijwaard.

Wat het gebrek aan formele motieven inzake de brieven van de *dominus litis* en van verzoekers partner van 28 december 2022 betreft, merkt de Raad op dat hierover reeds werd geoordeeld onder punt 3.2.3..

De Raad stelt voorts vast dat het in het administratief dossier terug te vinden document betreffende de SIS-seining van de verzoeker, geen mailbericht betreft van de grenspolitie, maar wel een document van drie pagina's dat door P. P. (met machtigingsnummer Vxxx) werd gegenereerd uit de SIS II-databank. Het betreft een op 27 december 2022 afgedrukt uittreksel van de gegevens van de SIS II-databank, waarin onder meer verzoekers identiteitsgegevens en foto's zijn opgenomen, alsook de vermelding dat hij werd geseind door Duitsland op grond van het delictdomein "*illegale immigratie*". Ook het referentienummer van het Duitse NSIS document en de vervaldatum "*19-08-2025*" zijn opgenomen, alsook de reden "*weigering van toegang of verblijf voor onderda(a)n(en) van derde landen – art. 24 SIS II-Verordening*". De advocaat van de verzoeker heeft niet betwist dat dit uittreksel de identiteitsgegevens en de foto's van de verzoeker bevat.

Bijgevolg blijkt uit het thans voorliggende dossier afdoende dat de verzoeker inderdaad door Duitsland in het SIS geseind staat *ter fine* van weigering van toegang op grond van artikel 24 van de Verordening (EG) nr. 1987/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II) (PB L 381 van 28.12.2006, blz. 4-23) (hierna: de SIS II-Verordening). Een dergelijke SIS-seining impliceert op zich reeds dat het om een verbod van toegang voor het hele Schengengrondgebied gaat. Een SIS-signalering heeft met name tot gevolg dat de betrokkene de toegang tot het gehele Schengengebied wordt geweigerd. Volgens artikel 5, lid 1 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (SUO) kan "[a]an een vreemdeling die aan onderstaande voorwaarden voldoet, [...] toegang worden verleend tot het grondgebied van de overeenkomstsluitende partijen voor een verblijf van ten hoogste drie maanden: [...] d) niet *ter fine* van weigering van toegang gesignaleerd staan". Volgens artikel 15 van de SUO mogen de visa voor kort verblijf "*slechts worden afgegeven, voor zover de vreemdeling aan de in artikel 5, lid 1, onder [...] d) [...], gestelde voorwaarden voor binnenkomst voldoet*". Er kan in dit verband ook worden verwezen naar artikel 6, lid 1, onder d) en artikel 14, lid 1 van de Verordening 2016/399/EU (Schengengrenscodes). Een uitdrukkelijke motivering dat het om een verbod van weigering tot toegang voor het hele Schengengrondgebied gaat is dan ook niet vereist. Evenmin is vereist dat uitdrukkelijk wordt gemotiveerd wanneer de SIS-seining precies is ingevoerd, het volstaat dat de seining op het moment van de bestreden beslissing nog steeds geldig is, hetgeen *in casu* het geval is nu de seining pas verstrijkt op 19 augustus 2025.

Uit de uiteenzetting van het vierde middelonderdeel blijkt dat de verzoeker er zelf vanuit gaat dat een inreisverbod aan de grondslag ligt van de SIS-seining. In elk geval meent hij dat de verwerende partij op het moment van het treffen van de bestreden beslissing, of ten laatste door kennisname van het administratief dossier, hem in kennis had moeten stellen van de beslissing van de Duitse autoriteiten op grond waarvan hij *ter fine* van weigering van toegang werd geseind in het SIS. De verzoeker kan hierin niet worden gevolgd. Hieromtrent dient te worden gewezen op het artikel 42 van SIS II-verordening, dat luidt als volgt:

“Recht op informatie

1. Aan overeenkomstig deze verordening gesignaleerde onderdanen van derde landen wordt overeenkomstig de artikelen 10 en 11 van Richtlijn 95/46/EG informatie verstrekt. Deze informatie wordt schriftelijk verstrekt, tezamen met een afschrift van of verwijzing naar de aan de in artikel 24, lid 1, bedoelde signalering ten grondslag liggende nationale beslissing.

2. Deze informatie wordt echter niet verstrekt:

a) indien

i) de persoonsgegevens niet bij de betrokken onderdaan van een derde land zijn verkregen; en

ii) de verstrekking van de informatie onmogelijk blijkt of onevenredig veel moeite kost;

b) indien de betrokken onderdaan van een derde land reeds over deze informatie beschikt;

c) indien de nationale wetgeving voorziet in een beperking van het recht op informatie, met name ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de landsverdediging, de openbare veiligheid, dan wel met het oog op het voorkomen, onderzoeken, opsporen of vervolgen van strafbare feiten.”

Artikel 41 van diezelfde verordening bepaalt als volgt

“Recht van toegang, verbetering van onjuiste gegevens en verwijdering van onrechtmatig opgenomen gegevens

1. Het recht van eenieder om van de overeenkomstig deze verordening hem betreffende in SIS II opgenomen gegevens kennis te nemen, wordt uitgeoefend overeenkomstig het recht van de lidstaat bij welke de kennisneming wordt verlangd.

2. Voor zover het nationale recht daarin voorziet, beslist de nationale controleautoriteit of, en, zo ja, op welke wijze kennisneming dient worden verleend.

3. Een niet-signalerende lidstaat, mag slechts kennisneming van deze gegevens toestaan, voor zover zij de signalerende lidstaat vooraf de gelegenheid heeft geboden dienaangaande een standpunt te bepalen. Dit geschiedt door middel van de uitwisseling van aanvullende informatie.

4. De informatie wordt niet aan de gegevensbetrokkene medegedeeld wanneer dit voor een rechtmatige, uit de signalering voortvloeiende taakuitoefening of ter bescherming van de rechten en vrijheden van derden onontbeerlijk is.

5. Eenieder heeft het recht hem betreffende onjuiste gegevens te doen verbeteren of onrechtmatig opgenomen gegevens te doen verwijderen.

6. De betrokkene wordt zo spoedig mogelijk op de hoogte gesteld, en in elk geval binnen 60 dagen na de datum waarop hij om toegang heeft verzocht, of binnen een kortere termijn, indien het nationaal recht in die mogelijkheid voorziet.

7. De betrokkene wordt zo spoedig mogelijk op de hoogte gesteld van het gevolg dat wordt gegeven aan de uitoefening van zijn recht op verbetering of verwijdering van gegevens, en in elk geval binnen drie maanden vanaf de datum waarop hij om verbetering of verwijdering heeft verzocht, of binnen een kortere termijn, indien het nationaal recht in die mogelijkheid voorziet.”

De artikelen 20, lid 2, en 23 en 24 van de SIS II-verordening leggen voorts niet op dat de nationale beslissing die aan de signalering ten grondslag ligt (desgevallend een inreisverbod met Europese dimensie) zelve *in extenso* in het SIS dient te worden ingevoerd of dient te worden meegedeeld. Evenmin kan in deze bepalingen worden gelezen dat de toegang aan de grens aan een derdelander niet door een andere dan de signalerende lidstaat zou kunnen worden geweigerd zonder hem in kennis te stellen van de beslissing van de signalerende lidstaat op grond waarvan deze de SIS-seining heeft ingevoerd. Het gegeven dat er blijkens artikel 24 van de SIS II-verordening meerdere gronden zijn voor signalering, doet hieraan geen afbreuk. Overigens wordt in de bestreden beslissing zelve reeds het NSIS-referentienummer (Duitsland) vermeld, hetgeen de verzoeker genoegzaam in de mogelijkheid stelt om zich bij de Duitse autoriteiten te bevragen omtrent de beslissing die aan de SIS-seining ten grondslag ligt.

Uit de voormelde bepalingen van de SIS II-verordening volgt dat het de Duitse autoriteiten zijn, die de signalering in het SIS hebben ingevoerd, om de verzoeker in kennis te stellen van een afschrift van of verwijzing naar de nationale beslissing die aan de signalering ten grondslag ligt. De Belgische autoriteiten kunnen de in het SIS verwerkte persoonsgegevens bovendien niet aan de verzoeker verstrekken zonder hieromtrent eerst het standpunt te vragen van de Duitse autoriteiten. In elk geval toont de verzoeker niet aan dat de signalerende lidstaat, dit is Duitsland, hem niet de nodige informatie heeft verstrekt aangaande de beslissing die aan de signalering ten grondslag ligt (cf. artikel 42 van de SIS II-verordening). De verzoeker gaat er blijkens zijn betoog zelf van uit dat het een inreisverbod betreft waarvan hij stelt dat de

motieven van het inreisverbod en de ingangsdatum ervan niet ter kennis zijn gebracht. De verzoeker kan inzake de signalering door Duitsland de daartoe voorziene rechtsmiddelen instellen, doch het komt niet aan de verwerende partij toe om bij het treffen van de beslissing tot weigering van toegang aan de grens of via het administratief dossier de verzoeker op eigen initiatief in kennis te stellen van de Duitse beslissing die aan de signalering ten grondslag ligt.

In zoverre de verzoeker nog verwijst naar artikel 25, lid 2, van de SIS II-verordening, merkt de Raad op dat hij niet aantoont, en dat geen gegevens voorliggen waaruit blijkt, dat de verzoeker in één van de lidstaten over een geldige verblijfstitel beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, of van de artikelen 24 en 25 van de SIS II-verordening, is niet aangetoond.

Ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt in dit verband niet aangetoond. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad voorts niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is nu inderdaad blijkt dat de verzoeker valt onder het toepassingsgebied van artikel 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet zodat aan hem de toegang tot het grondgebied kan worden geweigerd.

Het vierde en laatste middelonderdeel is op het eerste gezicht ongegrond en dus niet ernstig.

3.3. De verzoeker heeft derhalve geen ernstig middel aangevoerd. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

C. DE GROOTE